

Excelentísimo señor Presidente del Gobierno:

Don Mariano, en Granollers y en el Vallès Oriental hemos dejado de pagar en las farmacias el euro por receta que la Generalitat de Catalunya impuso hace unos meses. Dicen algunos que es gracias a su pericia, la de usted y la de su gobierno, en convencer al Tribunal Constitucional que parece muy feo que se cobre esa tasa en Catalunya cuando no se cobra en las demás comunidades.

Bueno en Madrid creo que sí y ya veremos como queda eso. Pero este argumento suena a muy flojito

y suena más bien a rabieta antiautonomista, cuando en Catalunya se están articulando voluntades sobre el derecho a decidir, sobre la soberanía que le debe corresponder al pueblo, cuando se le tiene que consultar para que el derecho a la autodeterminación —que sabemos que la constitución no recoge, pero que es un derecho democrático muy evidente— y cuando unos dicen independencia y otros a lo mejor federalismo, pero en todo caso un grado de autonomía mayor, real y no de mínima expresión, como la que la fuerza política que usted representa siempre ha pretendido.

No suena, lo del recurso de su go-

bierno contra el euro en las farmacias de Catalunya, a una defensa de la sanidad pública y de calidad que los ciudadanos merecen y exigen, pues al mismo tiempo, por razones de orden muy similar (austeridad mal entendida, mal aplicada y mal evaluada), su gobierno ha impuesto un pago de recetas a pensionistas, hasta hace poco exentos, que, ¡claro!, como lo han dictado ustedes y es para toda España les parece fabuloso, sin tener en cuenta la situación real de precariedad económica y social de muchas familias. No les importa el estado del bienestar, les motiva el centralismo, la uniformidad y el ordeno y mando.

A lo mejor el euro por receta, ahora impugnado, y los pagos de medicamentos que usted ha establecido y que persisten se podrían replantear si el dinero que se dice — ¡malas lenguas, me dirá usted! — que está en cuentas suizas de su gente no estuviera en los bancos del país alpino, sino que estuviera donde debería estar: en el sistema sanitario de Catalunya y de todos los rincones del estado.

A lo mejor no estoy pensando lo que le digo pero le aseguro que sí le digo lo que pienso y que intuyo que pensamos muchos.

Espero su respuesta, si lo tiene a bien, a esta 10ª carta mía.

PROFESSIÓ: BOTIGUER

Primers dies de rebaixes a Granollers. Botigues exhibint preus, lletres grosses i cridaneres. Caixes que s'han d'omplir —les factures cauen de pressa— per tant, moneders que s'han de buidar. Bosses de mà mig plenes. Gent amunt i avall mirant i remirant. Pares i mares amb criatures buscant aquelles robetes per acabar de passar l'hivern o aprofitar fer la compra de peces d'abric una talla més gran pel proper. Jovent comprant amb il·lusió peces que fa dies que espien des de l'aparador. Els Reis no poden amb tot.

Les butxaques encara conserven tres o quatre centímetres per a donar-se el gust o la necessitat de sentir-se una miqueta rics encara que només sigui per una estona. Llavors ja en parlarem de tot plegat. Després de revisar els armaris per passar llista del que tenim sempre falten un parell de coses. Si pot ser molt bé de preu. Ara toca rebaixes. Els nois recollidors de cartró també aprofiten les ocasions per carregar el carro de les nostres deixalles i poder mig omplir el plat i pagar-se l'habitació. I amb una mica de sort enviar algun euro als seus que també els hi fa falta. És el paisatge de la pobresa, però al mateix temps també ho és del treball constant i, les ganes de viure i sobreviure. Moltes vegades em pregunto com ens veuen a nosaltres? Mentrestant, s'intueix la necessitat de saber si continuaran les temperatures tan altes... per si un abric... un jersei gruixut, unes botes altes, més mitjons, una bufanda i guants... Malgrat haver passat ja les festes més assenyalades, les places, carrers i el passeig de la carretera, feien goig. Les cares no reflectien en aquells moments una especial preocupació per la immediatesa de les prevencions econòmiques d'aquest any 2013. Els més afectats per la crisi s'ho miren talment com si fos una pel·lícula. La força de tirar endavant fa que tots caminem sempre envers l'esperança.

I a dins d'una botiga gairebé centenària hi vaig trobar l'essència del botiguer, el botiguer de tota la vida. L'escena em va captivar: l'amo assegut al fons atenent amb la mirada al seu client —recordo de petita haver viscut aquesta imatge amb el seu pare a la mateixa cadira—. Rau al comerç que és part molt important de la seva manera de ser. I és per desig, per tradició, per herència i estima. Podria estar al sofà mirant la televisió però diu que això no l'omple, que no ho ha fet mai. Sempre ha treballat, de petit ajudava els pares al sortir de l'escola. Va festejar amb la promesa amb l'olor de la botiga.

Els clients el saluden, es diuen pel nom, ell no pot estar al seu lloc, però la figura existeix. La botiga continua. És la botiga de proximitat, on es parla del producte amb saviesa sabent el que s'està comprant. Aconsellant el millor. Quantes botigues quedaran com aquesta d'aquí a un temps? M'atreviria a dir que gairebé és poden comptar amb els dits de la mà. Crec que elles també pertanyen al patrimoni d'una ciutat.

Rosa Ruera, articulista

¿Los políticos gozan de demasiada impunidad en los casos de corrupción?

ÀLEX VILÀ 18 años, Granollers

"Sí, lo evidencian casos como Gürtel".

MANEL ALMIRALL 70 años, Granollers

"Totalmente. A los que roban, deberían aplicárseles penas más fuertes que a la gente de la calle, porque ellos tienen más medios para hacerlo".

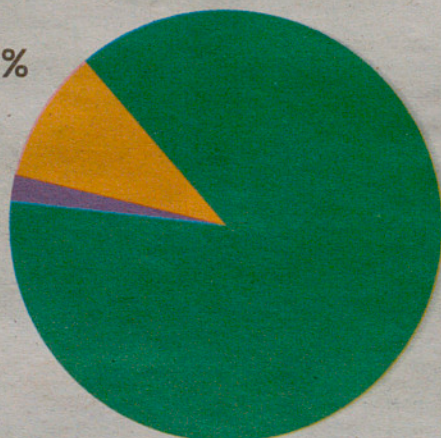
JOSEP FONT 75 años, Granollers

"Hay de todo. Depende de la esfera en la que se encuentren y de si su partido gobierna o no: si lo hace, se les tolera más".

NS/NC: 10%

NO: 2%

SÍ: 88%

Encuesta: Oriol Serra
Fotos: Xavier Solanas

Encuesta realizada a 100 personas escogidas al azar en las calles de Granollers el pasado martes, 22 de enero de 2013.